

ארצות-הברית: עשיר זה יפה!

בים, נקיים ממחירנות. טקסי גישואין מפוארים חזרו לאופי נהג. כמו גם הסרטים הרומנטיים, והתחושה שסוף האהבה הסהורה לנצח.

סכם עדיין בסדר, אבל אנשים רבים מביעים עתה את סלידתם ממחירנות מינית מוגזמת. את דאסטין הופמן של הבוגר, הנער המתבגר, המתלבט, המרדן והבוחל בעושר הראוותני של בית הוריו בקליפורניה, לא היו מבינים היום. מול שהסרס הופק ב-1968. ב-1981 היו רוב הצופים האמריקאיים, ואולי אף הישראלים, מזדהים עם התעשיין המנופח שיעץ לו לעזוב את כל השטיות ולהיכנס לעיסקי הפלסטיק.

עיקבות מהפכת שנות ה-60 נעלמו כמוץ ברוח, וקיימים רק בתקליטים ישנים ובחקרנות חוזרות של וודסטוק.

עולם חדש ועשיר, בניצוחו של רונאלד רגן, שחקן ממדרגה שלישית, שהחל את הקאריירה שלו במלשינות שפלה. ואפילו שם לא כליך רוצים בשירותיו של בגין.

ישראל

ותלמידי היטלר

התמונה, שהופיעה בעיתון מופלארי בספרד, מדברת בעד עצמה. חיילי אל-סלוואדור, בדרכם לבצע שחיטה נוספת בכפריים תומכי השמאל, מחזיקים בידיהם רובי "גליל" מתוצרת ישראל.

באל-סלוואדור של 1981 מתרחש פשוט רצח עם. יצחק רבין, שימנעו פרס, מנחם בגין, אריאל שרון ומרדכי צמירי לא יוכלו לנקות את מצפונם מהדם השפוך הזה. הם גם אחראים לתוצאות הפור-ליטיות לטווח ארוך. שמה של ישראל הפך למלת-גנאי בכל רחבי אמריקה הלטינית. בשנת 2000 יחיו שם יותר מחצי מיליארד בני אדם. מישהו

טיורר ממלכתי באל-סלוואדור
בגין ופרס אחראים

באמת מאמין שלעולם ישלחו שם חברות-הענק האמריקאיות ועושי דברן?

שמה של ישראל יוצא לדיראון גם באפריקה. השבוע מבשר לנו ה"אקונומיסט" הבריטי על 200 יועצים ישראלים המאמנים את צבא דרום-אפריקה ב"לוחמה נגד טרור". אין אדם נאור בעולם שאינו מזדהה עם מאבק השחורים נגד דרום-אפריקה הגזענית.

בניו-זילנד הפך סיור נבחרת הראגבי של דרום-אפריקה לסיטוט. בכל ארץ מתקדמת מוצפת השגרירות הדרום-אפריקאית בקריאות טלפון המוחות נגד האפרטהייד. ישראל, שקמה כתשובה נגד הגזענות האנטי-שמית, שותקת ואף מסייעת לתלמידי אדולף היטלר בפרטוריה.

לידיעת הקורא הנאור: מיספר הטלפון של שגרירות דרום-אפריקה הוא 256147 (03), ושל מעון השגריר 732974 (03).

תענוג תמים

פרשת תתניצב דויד פרנקו וקציני מישטרה רבים אחרים, החשודים בהטרדה מינית של הסמלת בטי עובד, אינה אופיינית רק לישראל.

בבריטניה פשטה התופעה והגיעה למימדים כל-כך המוניניים, עד שקונגרס האיגודים המיקצועיים נערך להילחם בתופעה זו. מזכירות ועובדות מיני-הלוות רבות התלוננו על הטרדה בלתי פוסקת מצד

הסיטיאציה הקראסית
אותן זה לא מחזיק!

הבוסים, ובעיקר על המיתוס שהופך את כל העניין לתופעה טיבעית, לתענוג תמים, שמחאה נגדו אינה אלא קרתנות וצרות מוחין.

התדמית הפופולארית של המעביד המחזר אחרי מזכירתו הסקסית, מסייעת ללגיטימציה של הטרדת הנשים. למרות מיספרן הרב של התלונות, הן באות לעת עתה רק ממינעוט קטן של נשים הסובות לות מהתופעה. הקושי העיקרי הוא בהפרדת התחור-מים שבין ידידות כנה, המלווה לעיתים בבדיחות על רקע מיני, ובין יצירת אווירה המובילה להטרדה מינית של ממש.

טיימס, עוסקים בדיאטה. חמישה נוספים בתיקון האי-שיות ובמרשמי-פלא לאושר ועושר מהירים.

התהליך הזה לא פסח על הסטודנטים, כמוכן. המגא-זין נאשיונל לאמפון, שרוב קוראיו סטודנטים, מפרסם אומנם "יומן" היתולי של אשת הנשיא, נאנסי רגן, ושם אותה ללעג ולקלס. אבל גם הוא כבר ממוסחר לחלור-טין. למעשה, אין כמעט שוק לבשורה רדיקלית בקרב הסטודנטים האמריקאיים. הם רציניים, שאפתניים וכפי שמגדיר זאת היראס ריפורט, פחות מעוניינים ברעיונות

אוטופיים. הסטודנטים נתונים במירון קדחתני אחרי דיפי-לומות, ציונים טובים והגזיבים הנאים המצפים להם בעתיד. התברות העל-לאומיות קורצות במיוחד. את הטרדה השחורה עושים פועלים רחוקים מהעין בעולם-השלישי או באירופה, את המשכורות השמנות (ואורח החיים הראוותני שהן מאפשרות) מקבלים בבית...

ברור שבמצב דברים כזה סר חיים של מדעי הרוח והחברה. בוגר אוניברסיטה בהיסטוריה או באנתרופולוגיה ירוויח, בממוצע, 14 אלף דולר בשנה. מהנדס או רואה-חשבון ישתכר קרוב ל-27 אלף דולר. שיער קצר, לבוש שמרני ואורח חיים מסודר מביאים, כמוכן, למסקנה הבלתי-גמגמת: חזרה למסורת, לקידוש אורח-החיים האמריקאי, גזענות פרוטסטנטית לבנה, כמיהה לגישואין טר-

קשה לומר שישראל הגיעה לרמת החיים המקובלת בארצות-הברית. אבל החומרנות ופולחן העושר משו-תפים לשתי המדינות. זה אולי הבסיס היחיד לשיתוף הפעולה האיסטרטגי בין שתי המדינות, שאינו מעוגן רק במוחו רדוף ההזיות של מנחם בגין.

לשבועון האמריקאי "ויראס ניו אנד וורלד" ריפורט אין שום ספקות בעניין זה. לא רק שהעושר חזר לאופי נהג, אלא שהקוד החברתי החדש דורש לנפנף בו לראויה. טוב להיות עשיר, ואין כל סיבה שהציבור לא יהיה שותף, סביל כמוכן, לחוויה.

איך עושים כסף? „הדרך הטובה ביותר לעשות כסף בארצות-הברית של היום, היא לכתוב ספר שייקרא: כיצד עושים כסף". ג'ון וורמאן, מנהל חנות ספרים ענקית במשיגן, מדבר פשוט מהנסיון. ציבור הקונים בחנותו ממש וזלל ספרים מהסוג הזה.

רוב הסוציולוגים היותר רציניים מייחסים את האופי נה החדשה לגישואתו של רונאלד רגן. נאנסי ורונאלד רגן הם מיליונרים וכל ידידיהם עשירים כמוהם. הם דחקו הצידה את הפורטיטניות הקארטרית, ויצרו קו מבדיל ברור בין עשירים של ממש למעמד הבינוני.

ההבחנה הזו התחזקה בשל המשבר-הכלכלי שהחל באוקטובר 1973. כוח-הקנייה של המעמד הבינוני, המהווה

Flaunting Wealth It's Back In Style

שער "ויראס אנד וורלד" ריפורט
פולחן הכסף תחת פולחן הנוער

את חוט השידרה של החברה האמריקאית, ירד-באורח ניכר. מכוניות חדשות ומפוארות, וילות באיזורים מהיר-דרים וחופשות-יוקרה בחוף-לארץ הפכו לסמל מעמד, מודל לחיקוי ונושא לחלומות. הנדירות הפכה שוב את העושר למחוז-הפן נכסף, ולא הווי-חיים של חלק גדול מהציבור האמריקאי.

כרגיל, הגדיל הפער את מחירי מוצרי-היוקרה. העשר-רים מפגינים את כספם, רוכשים בגדים ומכונות בעשר-רות אלפי דולרים. היום מקובל בהחלט לשלם 1500 דולר תמורת חצאית, או 850 לתיקיד עשוי עור. בעל חנות היוקרה למוצרי אופנה, גרפינקל, בוושניגטון הודיע לעיתונאים שהחנות תשקיע את מירב משאביה במור-צרים יקרים במיוחד.

הגיל הממוצע בארצות-הברית עלה בהרבה מאז שנות השיבעים. נשיא בן 70 נתן, שלא מדעת, לגיטימציה חדשה לבני ה-50. פולחן הנוער של שנות החמישים, על כל הסממנים התרבותיים, הסיגנוניים והפסיכולוגיים שאפיינו אותה, חלף ונעלם כליל. בני ה-50 נותנים את הטון. גוורים באכזריות נגד כל חריגה פוליטית או אינר-טלקטואלית מהקונסנוס המקובל. הם לא מנסים להיר-דמות בתספורתם או בסיגנון לבושם לצעירים בני-העשרה.

עם זאת, משקיעים האמריקאים בגלי-העמידה הון תועפות ומאמץ רב כדי „להיראות טוב". ד"ר לורנס ריד, מנחה פלסטי מניו-יורק, מספר שגברים ונשים משל-מים סכומים הנעים בין 1500 ל-4000 דולר לשיפוץ קלס-תרם. מתיקוני-אף ועד למתיחת-פנים. רופאים מסוג של ד"ר ריד הפכו לדמויות אופנתיות. הם מתראיינים, משר-מיצים איש את רעהו, ואפילו מנחים תוכניות טלוויזיה פופולריות. מיליוני בני-אדם נוהרים לחנויות הספרים כדי לרכוש ספרים העוסקים בשיפור עצמי, תרופות-פלא, רופי-אי-אלול, פסיכולוגים העוסקים בתדמית וסוכני-מכירה המתחפשים לפסיכולוגים. עשו הון מהביקוש העצום. אר-בעה מתוך 15 הספרים רבייה-מכר ברשימת הניו-יורק